

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Milady Tomkové a soudců JUDr. Bohuslava Hnízдила a JUDr. Brigity Chrastilové v právní věci **žalobce: Ing. J. V.**, zastoupen Mgr. Ing. Markem Němcem, advokátem, se sídlem Nádražní 106, Sedlčany, proti **žalovanému: Magistrát hlavního města Prahy**, se sídlem Mariánské náměstí 2, Praha 1, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 22. 7. 2004, č. j. 8 Ca 190/2003 - 28,

takto:

Usnesení Městského soudu v Praze ze dne 22. 7. 2004, č. j. 8 Ca 190/2003 - 28, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

Odůvodnění:

Žalovaný správní orgán (Magistrát hlavního města Prahy) - dále jen „stěžovatel“ napadá kasační stížností shora označené usnesení Městského soudu v Praze, kterým byla z důvodu předčasnosti odmítnuta žaloba, kterou žalobce podal proti rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 6. 2003, č. j. MHMP - 110810/2002/VYS/Kš/Cs; věcně se jednalo o rozhodnutí ve věci žádosti o vydání stavebního povolení na stavební úpravy spojené se změnou užívání části stavby. Městský soud žalobu odmítl, neboť ze správního spisu podle jeho názoru vyplynulo, že ačkoliv byl žalobce ve správním řízení zastoupen na základě plné moci advokátem, napadené rozhodnutí žalovaného bylo doručeno nikoliv tomuto zástupci žalobce, nýbrž žalobci samotnému. Stalo se tak v rozporu s § 25 odst. 3 správního řádu, proto nejde o řádné doručení a účinky oznámení rozhodnutí podle § 51 odst. 1 správního řádu a s tím spojené procesní důsledky nenastaly. Jestliže nebylo žalobou napadené rozhodnutí žalobci oznámeno, lhůta k podání žaloby dosud běžet nezačala a její podání je tak předčasné; městský soud proto za použití § 46 odst. 1 písm. b) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), žalobu odmítl. Současně uvedl, že je na žalovaném správním orgánu, tedy

stěžovateli, aby tento nedostatek ohledně oznámení žalobou napadeného rozhodnutí zhojil a předmětné rozhodnutí zástupci žalobce doručil. Jedině pak se žalobce bude moci obrátit se žalobou na soud.

Stěžovatel v kasační stížnosti namítá důvod uvedený v § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., tedy nezákonnost rozhodnutí o odmítnutí žaloby. Především stěžovatel tvrdí, že závěr soudu o tom, že rozhodnutí nebylo doručeno právnímu zástupci žalobce je v rozporu se správním spisem; z rozdělovníku napadeného rozhodnutí vyplývá, že rozhodnutí bylo rovněž zasláno na adresu advokátní kanceláře advokáta žalobce. Sám žalobce v žalobě výslovně uvedl, že rozhodnutí bylo jeho právnímu zástupci doručeno dne 12. 6. 2003. Stěžovatel dále zpochybňuje charakter plné moci, kterou žalobce udělil dne 19. 4. 2002 pro správní řízení JUDr. V. S. a předestírá názor, že pokud plná moc neobsahovala výslovné zmocnění pro doručování písemností, pak stěžovatel mohl doručovat přímo žalobci. Žalobce ani jeho právní zástupce takový způsob doručování nijak nepochybovali. Stěžovatel se proto domnívá, že žaloba nebyla podána předčasně a nebyly proto dány podmínky pro odmítnutí žaloby a městský soud měl o žalobě meritorně jednat. Stěžovatel proto navrhuje, aby Nejvyšší správní soud napadené usnesení zrušil a věc vrátil městskému soudu k dalšímu řízení.

Žalobce vyjádření k podané kasační stížnosti nepodal.

Nejvyšší správní soud projednal kasační stížnost vázán jejím rozsahem a uplatněnými důvody (§ 109 odst. 2, 3 s. ř. s.) a shledal, že kasační stížnost je částečně důvodná, byť její odůvodněnost spočívá částečně na jiných aspektech užití procesní normy, než které uváděl stěžovatel.

Namítaný důvod nezákonnosti napadeného usnesení (§ 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s.) spočívá v nesprávné aplikaci ustanovení § 46 odst. 1 písm. b) s. ř. s., umožňující odmítnout návrh podaný soudu, jestliže je podán předčasně. Smyslem odmítnutí návrhu pro předčasnost je ochrana účastníků řízení před tím, aby soud nerozhodoval o návrhu, u něhož není splněna podmínka řízení, přičemž nesplnění této podmínky by se mohlo negativně projevit na kvalitě rozhodování soudu. Předčasnost naopak nemá být vykládána jako prostředek procesního formalismu, a to ani ze strany soudů, ani ze strany účastníků řízení. Podání žaloby ve správním soudnictví je vázáno na oznámení napadeného správního rozhodnutí. Nedostatek řádného doručení tohoto rozhodnutí spočívající v tom, že rozhodnutí bylo v rozporu s § 25 odst. 3 správního řádu doručeno přímo účastníkovi řízení, a nikoli jeho zástupci, by bránilo rozhodnutí o žalobě. Jestliže žaloba by byla přes tuto vadu doručení správního rozhodnutí podána, jednalo by se o nedostatek žaloby (nedostatek podmínky řízení) odstranitelný. Samotná skutečnost vadného doručení není bez dalšího důvodem k odmítnutí žaloby pro předčasnost. Pokud by soud, u něhož byla taková žaloba podána, ze správního spisu zjistil, že rozhodnutí nebylo zástupci žalobce doručeno, uloží usnesením žalovanému doplnit spis o doklad o doručení rozhodnutí tomuto zástupci účastníka řízení. Od okamžiku takového řádného doručení potom plyne lhůta k případnému rozšíření žaloby na dosud nenapadené výroky rozhodnutí nebo k rozšíření o další žalobní body (§ 71 odst. 2 věta třetí s. ř. s.). Není přitom podstatné, zda žalobu podal přímo žalobce nebo jeho zástupce, který jej zastupoval ve správním řízení (a který se například o napadeném rozhodnutí dozvěděl jinak než na základě řádného doručení). Tyto závěry přijal rozšířený senát Nejvyššího správního soudu ve svém rozsudku ze dne 12. 10. 2004, pod č. j. 2 Afs 27/2004 - 80, jenž byl publikován pod č. 450/2005 Sb. NSS.

V projednávané věci ze správního spisu plyne, že v rozdělovníku napadeného správního aktu je právní zástupce žalobce uveden pod rubrikou „na vědomí“, přičemž ve správním spise se nenachází doklad o doručení; žalobce v žalobě tvrdí, že jeho právnímu zástupci bylo doručeno 12. 6. 2003, žalobu podal sám žalobce, přičemž podle doručky ve správním spise jemu bylo rozhodnutí stěžovatele doručeno 11. 6. 2003, žaloba byla podána k poštovní přepravě 11. 8. 2003. Právní názor stěžovatele, že plná moc z 19. 4. 2002 založená ve správním spise umožňovala doručovat rozhodnutí stěžovatele pouze žalobci, není správný. Podle § 25 odst. 3 správního řádu se písemnost doručuje pouze zástupci, má-li účastník zástupce pro celé řízení. Takovým řízením je třeba rozumět řízení od prokázání zastoupení podle § 17 odst. 3 správního řádu správnímu orgánu do jeho ukončení. Pojem „pro celé řízení“ totiž není vymezením rozsahu řízení, ale rozsahu zastoupení, přičemž opakem zastoupení pro celé řízení je zastoupení pro některý jednotlivý úkon či více vymezených úkonů. Plná moc ze dne 19. 4. 2002 založená ve správním spise je svým obsahem plnou mocí pro celé řízení, rozhodnutí o odvolání tedy mělo být doručeno žalobcovu zástupci. Poněvadž ve správním spise se nenachází doklad o doručení žalobcovu právnímu zástupci a žalobce sám své tvrzení o doručení advokátu nijak nedoložil, je nutné doplnit spis (řízení) o takovýto doklad; poněvadž tato vada představovala odstranitelný nedostatek žaloby, nebylo namístě žalobu odmítat pro předčasnost, nýbrž postupovat tak, jak bylo vyloženo výše a jak se ustálila názorová hladina v rozhodovací praxi Nejvyššího správního soudu v důsledku rozhodnutí jeho rozšířeného senátu výše citovaného.

Pokud tedy městský soud odmítl žalobu pro předčasnost, aplikoval ustanovení § 46 odst. 1 písm. b) s. ř. s. způsobem, s nímž se Nejvyšší správní soud nemůže ztotožnit; proto napadené usnesení zrušil a věc vrátil soudu k dalšímu řízení (§ 110 odst. 1 s. ř. s.). Výše vysloveným právním názorem je Městský soud v Praze vázán, v dalším řízení rozhodne i o nákladech řízení o kasační stížnosti.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 8. února 2006

JUDr. Milada Tomková
předsedkyně senátu